

anlebiges ved den enkelte Sag, og ikke saadanne, som hidføres ved den almindelige Organisation af de i Straffesager virksomme Myndigheder. Det er heraf en Følge, at der ikke kan være Spørgsmaal om at fordre nogen Del af de i Udsættets § 1 Litra a - c. nævnte Udgifter refunderede af Domsældte, alene maaste med Undtagelse af Udgifterne til Bevogtning, der efter den gjældende Ret kunne fordres erstattede af den Skyldige. Medens det kunde synes principielt rigtigt at lade samtlige de ved den enkelte Sag foranledigede Udgifter refundere af den Skyldige, har Kommissionen dog af praktiske Hensyn troet heri at burde gjøre nogle Indskrænkninger. Hvad saaledes angaar de i § 1 Litra d. nævnte Udgifter samt Udgifterne ved den enkelte Persons Op- hold i Straffeanstalten, da vil det medføre store

Udgifter at foretage de fornødne Udregninger i saa Henseende, og stor praktisk Betydning vil den modsatte Regel ikke have. Det Samme gjælder de ovenfor nævnte Udgifter til Bevogtning. Med Hensyn til Udgifterne ved Hjemsendelse fra Statens Straffeanstalter, der efter den gjældende Ret afholdes af Straffeanstalternes Kasse, se Lov af 14de Mars 1867 § 3, da synes det ogsaa naturligt, at disse ikke kunne fordres godtgjorte. Ligeledes finder Kommissionen Reglen om, at Udgifterne til Execution af Dødsstraf ikke kunne fordres refunderede af Domsældtes Bo, hvilken Regel er optagen fra den norske Lov af 8de Mai 1869, naturlig.

Reglen i § 8, 2det Stykke, turde være selvfølgelig.

Kjøbenhavn, i Mai 1880.

Ricard.

Lange.

Bache.

Blethingberg.

Poulsen.